

Suteikė atgimstančio gy

Virginija LAPIENĖ

8 614 77901, virginijalapiene@zebra.lt

Kovo 17 d. į Gargždų kultūros centrą, susitikimą su visuomene, atvykus Pakutuvėnų šv. Antano Paduviečio klebonui broliui Gediminui Numgaudžiui OFM (pranciškonas), jį pasitiko pilnutėlė salė vaikų, jaunimo, suaugusiųjų, garbaus amžiaus žmonių.

Beveik 3 valandos prabėgo trapioje tyloje – visi stengėsi išgirsti kiekvieną brolio pranciškono žodį. Juk ir susitikimo tema buvo „Atsinaujinimas Šventoje Dvasioje“. Kartu su juo atvyko ir broliai pranciškonai Antanas, Paulius bei Karlas iš Italijos, taip pat Pakutuvėnų bažnytelės šlovinimo grupė – giedotojai, muzikantai, kuriems talkino gargždiškiai muzikantai Vlada ir Sigitas Stalmokai.

Ne kartą susirinkusieji, pagerbdami ar norėdami nepraleisti nė vieno žodžio, atsistojo. O kai kurie jauni žmonės klausėsi brolio Gedimino, giedojo kartu su šlovinimo grupe, meldėsi visą laiką stovėdami.

Atpažinti tamsos ženklus

Brolis pranciškonas Gediminas prisipažino turintis sentimentų Gargždų miesteliui – jaunystėje lankydavėsis pas dvasios globėją kunigą Antaną Šeškevičių. Prieš keliolika metų kartu su kitais broliais jis buvo susitikęs su Gargždų jaunimu. Tada vos tik išsivadavusiems iš ateizmo ideologijos varžtų jų netradicinis aiškinimas apie Gerąją naujieną, nuoširdus bendravimas daugelį privertė susimąstyti.

Šiame susitikime po jaudi-

nančių skambių giesmių, atliktų šlovinimo grupės, brolis Gediminas nusišypsojęs ištarė, jog tos giesmės paprastos. „Tačiau ištarus jų žodžius su tikėjimu, yra liudijamas Viešpats. Visas jūsų miestelis negirdės šlovinimo, tačiau šlovinkime Jį iš visos širdies čia susirinkusieji, – kalbėjo jis. – Šiandien mano gimimo diena, bet nenoriu švęsti. Ir nemoku. Mano gimimo diena duoda galią gyventi, liudyti Dievą, mylėti kitus. Aš gyvenu atgimęs iš Šventosios Dvasios.

Aš be Tėvo Jėzaus, Šventosios Dvasios nieko negaliu. Aš noriu, kad Šv. Dvasia kalbėtų jūsų širdyse, žadintų jūsų sielas.“

Šypsodamasis brolis Gediminas ištarė: „Sužinojusieji, kad žmogus važiuoja į Pakutuvėnus, apgailestauja: „Vargšelis, kaip nusigyveno – už pakūtą (atgailą) važiuoja“. O mes stiprūs, svarbūs, patys esame kaip Dievas. Anot jų, mylėti, atleisti – davatkų, varguolių reikalas. Mūsų visuomenėje garbinama jėga, mentalitetas, turtas, o juk tai tuštybė. Jėzaus meilė Golgotoje ant kryžiaus, pasaulio visuomenės akimis, tai kvailystė. Tačiau dieviškoji kvailystė daug stipresnė už pasaulio gudrybę.“

Dvasinis augimas lėtas

Pakutuvėnuose (Plungės rajone) yra nuo pasaulio nutolusi salelė, kurioje į suklupusįjį, atsідūrusįjį gyvenimo dugne, stengiamasi pažvelgti kitaip. Tačiau čia ne reabilitacijos centras ar nakvynės prieglauda benamiams.

1995 m. brolio pranciškono Gedimino pastangomis čia atsirado Susitaikinimo bendruomenė.

Kai kurie susitikimo dalyviai buvo apimti euforijos.

venimo viltį

Brolis pranciškonas Gediminas į Gargždus atvyko savo gimimo dieną, kurios, kaip sakė, nenori ir nemoka švęsti.

Čia priimami tie, kuriems reikalinga dvasinė ir žmogiškoji pagalba, kurie nori pasikeisti ir turi tam tikrą motyvaciją. Nei perauklėti, nei pataisyti čia nesistengiama. Praradusieji viltį Pakutuvėnus suranda patys. Suvokimas, jog kitas kelias – du metrai po žeme, ateina pasiekus visišką dugną. O kaip iš jo atrodo dangus?

Priklausomybės užvaldytam žmogui be artimųjų supratimo ir paramos labai sunku pakilti naujam gyvenimui.

Į Pakutuvėnus žmones atgena neviltis ir tikėjimas per malda, padedant aukštesnėms jėgoms, sugrįžti į normalų gyvenimą.

Bet Pakutuvėnų Susitaikinimo bendruomenės misija – ne vien narkomanų ir alkoholikų integravimas į visuomenę. Ši vieta, bažnytėlė traukia tikinčiuosius, ypač per šv. Antano Paduviečio atlaidus, Velykas, Kalėdas.

Pakutuvėnus suranda norintieji pasikeisti

Brolis pranciškonas Gediminas pakvietė iš salėje esančiųjų

paliudyti, ką Viešpats jam padėjo.

Artūras, narkomanas iš Pakutuvėnų, viešai prisipažino esąs narkomanas nuo 12 metų. „Bėgau iš namų, gyvenau gatvėje, vartojau įvairiausias narkotines medžiagas, kalėjimas... Ten metadono programa. Mane valdė šėtonas. Bet po vienos dozės į kirkšnį atsitiko taip blogai, taip skaudėjo. Medikai pasakė, kad teks amputuoti koją. Pradėjau melstis, ir įvyko stebuklas – likau su abiem kojom. Silpnas išėjau iš ligoninės. Pradėjau mąstyti, kaip keisti gyvenimą, nes nebemačiau prasmės gyventi. Ir atradau pakūtą, Pakutuvėnus. Iš draugo sužinojau.

Jau dešimtas mėnuo čia sveikstu – čia atradau save. Mane veda Viešpats. Pakutuvėnuose daug žmonių, per alkoholizmą, narkotines medžiagas praradusių viską, bet suradusių Dievą. Kantriai Jis bando prisijaukinti mus“, - savo išpažintį baigė narkomanas Artūras.

A. VALAIČIO nuotr.